

Recenzia Cristinei Constantinescu:

„Disecarea timpului prezent” de David Kimel

Este limpede că toată lumea așteaptă cu sufletul la gură să audă prezentarea cărților nou apărute ale domnului David Kimel. Cu siguranță că o voi face, dar, după ce am citit cartea „Disecarea timpului prezent”, un titlu ale cărui conțuturi reverberează scrieri edificator, obiectiv, cu profesionalism bine strunit, am simțit nevoia să îmi reconsider parcurusul discursului. Astfel, înainte de orice, am să încep prin a vă spune că, în ciuda unei prezentări bine documentate a frământărilor politice mai vechi sau de dată mai recentă, a diferitelor probleme legate de istorie, cultură și civilizație, această carte stârnește cititorului un profund și copleșitor sentiment de emoție. O emoție autentică pentru acela care, făcând un exercițiu de memorie, simt încă în nări mirosul fumului de lemn ars în sobă, frigul îndurat cu bucurie la săniuș, cu ciorapii uzi în ghetete, bucuria împodobirii bradului modest de Crăciun, bezna și lipsurile din perioada comunistă, culorile și aromele felurilor, ierburi prin care au alergat desculți, într-un cuvânt simt acel *acasă*, al cărui gust rămâne pentru totdeauna în memoria efectivă a fiecăruia dintre noi și spre care tânjim iremediabil atunci când suntem departe, cu o dorință nestăvilă de reîntoarcere în sine, până la sâmburi.

„Pășesc prin nămeți cum n-am văzut de mult pe strada mea. Sunt grămezi ridicate cât un stat de om la marginea trotuarelor, ocupând cam jumătate din lățimea străzii. O, de-aș fi avut din nou anii copilăriei, m-aș fi suit cu săniuța pe aceste mobile de zăpadă și cu ce bucurie aș fi alunecat de-a lungul străzii, în pofida frigului de afară! Dar acum, doar acele imagini de demult pot așterne un zâmbet nostalgic pe buzele mele, căci zgribulit și încovoiat împotriva vântului îmi fac

obișnuita plimbare de dimineață.” (Gând de iarnă)

„Disecarea timpului prezent” este în esență o analiză făcută metodic, pe toate fețele cum s-ar spune, autorul proiectând în ansamblu sau detaliat, în funcție de situație, propria opinie argumentată asupra complexelor evenimente care au avut sau au loc pe harta politică a lumii, precum și implicarea acestora cu larg ecou în planul economic și social.

Perspectiva propusă este una ambivalentă, autorul realizând prezentarea și analiza evenimentelor atât din perspectiva cetățeanului de rând, cât și a publicului documentat, cu o bogată experiență de viață, acest demers conferind scrierii capacitatea de a se proiecta cu un înțeles limpede cât mai aproape de cititor.

Cu un stil fluent, făcând permanent recurs la memorie și aducând detalii și informații edificatoare, David Kimel devoalează gustul dulce-amăru al vieții pe care îl încearcă diaspora în lumea nouă și nostalgia care le cutreieră constant sufletele. „Istoria românilor în din Canada nu este nouă, a luat naștere în urmă cu peste o sută și douăzeci de ani când, așa cum povestește scriitoarea Daniela Cupșe Apostoaei, primele familii de imigranți români au ajuns în Alberta, în primăvara anului 1898, punând bazele primului sat românesc pe pământ canadian”

„Atunci am fugit. Am intrat în cea de-a doua viață. Nimeni nu ne-a așteptat, nimeni nu ne cunoștea și, aidoma unor orfani, a trebuit să ne încropim singuri un adăpost, Ne sfâșia singurătatea și dorul de

casă, dar am îndurat, am căutat de lucru oferindu-ne ieftin, dar ne-am câștigat pâinea prin muncă cinstită și cu fruntea sus.” (Reflecții înainte de Crăciun)

„De ce în minte îmi vin mereu imaginile de atunci? Sunt ani și ani de când mi-am desprins rădăcinile din acele meleaguri și gândul și ființa mea păstrează încă legăturile cu acele locuri prin canalele invizibile ale telepatiei. La mii de kilometri distanță de țară văd mii de români remarcându-se printre popoarele ce împânzesc lumea prin ceea ce aduc cu ei din patria strămoșească: crezul, cultura, munca rodnică și dorința păstrării identității prin naștere, acolo, în acel colțisor din Europa, unde cotul Carpaților își încordează mușchii în semn de amenințare celor care vor să-i calce pământurile neinvitați.” (Gând de iarnă)

Așa cum mărturisește autorul în „Cuvânt înainte”, această carte însumează o serie de articole pe care le-a publicat în Revista „Observatorul”, publicație care apare în Toronto, Canada, și la care a activat de două decenii, scriind numeroase articole în cadrul rubricii „Subiectiv” În același articol, domnul David Kimel mărturisește: ... „Observatorul, revista care de peste un sfert de secol îndeplinește misiunea informării cititorilor români din Canada și de pretutindeni despre problemele emigrației românești, noutăți și, mai ales, despre limba și cultura noastră”

Cartea „Disecarea timpului prezent” este, între altele o radiografie a spiritului românesc aflat în pribegie. Mărturisirile, de o sinceritate debordantă, creionează profilul unui om integru, pe care totdeauna în viață l-a caracterizat seriozitatea.

„Când ne-am părăsit țara, nu am plecat chiar cu mâinile goale: am luat de acolo valoarea stăruinței atâtor dascăli care au însămânțat în noi tot ce aveau mai bun în ei, ani valoroși de muncă și migală pentru șlefuirea minților și sufletelor noastre care au costat bani, energie și ani mulți de experiență. Aceste minți purtătoare a celor mai nobile virtuți, pe care dascălii noștri le-au însămânțat în conștiința noastră, le-am adus plocon

gratuit acelora care ne-au înlesnit un loc de refugiu în diaspora”. (Gând de iarnă)

„Aproape zilnic sunt tipărite acasă sau în lume tot mai multe cărți ale autorilor români care trăiesc în afara țării, poeme, nuvele, recenzii și tratate de istorie de artă ori cu caracter politic- științific. Apar în limba noastră și aduc cinste culturii românești și contribuie la dezvoltarea culturii universale. În aceeași măsură mulți autori români publică remarcabile lucrări în limbile țărilor în care locuiesc și faptul că multe din aceste contribuții apar sub stindarde străine nu ar trebui să ne mâhnească pentru că, deși dorim ca numele României să strălucească în constelația popoarelor lumii, răspândirea acestor lucrări în limbi de largă circulație universală duc faimă numelui țării noastre pretutindeni.” (Gând de iarnă)

Am citat două fragmente din același articol „Gând de iarnă”, care spun totul despre omul David Kimel. Îl felicit pe autor pentru acest demers literar, nu înainte de a îi mulțumii pentru bogăția de trăiri pe care cu ales meșteșug scriitoricesc le aprinde în sufletele noastre, ale cititorilor, precum un foc de artificii.

